

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 367/2014-27

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. júla 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ivetty Macejkovej a sudcu Sergeja Kohuta (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosť P. D., zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Malichom, Dunajská 25, Bratislava, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a tiež práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť P. D. o d m i e t a pre nedostatok právomoci Ústavného súdu Slovenskej republiky.

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. marca 2014 doručená faxom a 10. marca 2014 doplnená predložením originálu sťažnosť P. D., (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a tiež práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010.

Z obsahu sťažnosti vyplynulo, že «Medzi sťažovateľom a P. P., ako súčasným štatutárnym orgánom (t. j. konateľom) navrhovateľa, došlo začiatkom roku 2001 k vzájomnej dohode o spoločnom podnikaní. Sťažovateľ mal na základe tejto dohody do spoločného podnikania vložiť celý svoj vtedajší podnik... s tým, že P. P. mal zaplatiť sťažovateľovi polovicu tejto hodnoty podniku. V rámci spoločného podnikania mal tvoriť jeho základ (motorové vozidlá, zamestnanci) práve podnik sťažovateľa, pričom P. P. sa mal na jeho chode podieľať hlavne svojím know-how a kontaktmi v oblasti „kongresovej turistiky“. Zo strany P. P. bolo v tejto súvislosti navrhnuté odkúpenie 100 % podielu v existujúcej nemeckej obchodnej spoločnosti M., t. j. navrhovateľa, k čomu došlo dňa 23. 11. 2001, pričom novými spoločníkmi tejto spoločnosti sa stali obaja účastníci dohody v pomere 50:50. Následne prišlo dňa 07. 12. 2001 k založeniu slovenskej obchodnej spoločnosti M. S... ktorej jediným spoločníkom bola obchodná spoločnosť M... Práve táto slovenská spoločnosť mala vykonávať reálnu podnikateľskú činnosť v zmysle vzájomnej dohody o spoločnom podnikaní, pričom túto podnikateľskú činnosť viedol sťažovateľ, zatiaľ čo činnosť spoločnosti M. zabezpečoval zasa fakticky P. P., a to z dôvodu jeho znalosti

nemeckého jazyka. Účtovníctvo spoločnosti M. viedla nemecká účtovnícka spoločnosť J., s ktorou komunikoval výlučne P. P.; sťažovateľ jeho prostredníctvom iba zasielal účtovné doklady týkajúce sa spoločnosti M. S.

Medzi obchodnými spoločnosťami M. a M. S. bol dojednaný osobitný systém vzájomnej fakturácie zákazníkov, ktorý zvýhodňoval spoločnosť M., t. j. navrhovateľa. V dôsledku nerovnovážnych finančných tokoch spôsobených dohodnutým systémom fakturácie, dochádzalo k stále výraznejšiemu odčerpávaniu finančných zdrojov spoločnosti M. S., následkom čoho bol nútený sťažovateľ ako jej vtedajší konateľ pristúpiť k tzv. krátkodobej finančnej výpomoci v prospech spoločnosti M. S. zo strany spoločnosti M., a to priamym výberom finančných prostriedkov z bankového účtu tejto spoločnosti, pričom toto realizoval 8 výbermi v období od 04. 04. 2003 do 22. 10. 2003, keď z účtu spoločnosti M. vybral sumu v celkovej výške 24.739,50 EUR (v zmysle vtedajšieho menového kurzu k slovenskej korune). V priebehu druhej polovice roka 2003 sa však ukázalo, že spoločné podnikanie prostredníctvom dvoch personálne a majetkovo prepojených spoločností neprináša obojstranne uspokojivé výsledky, keďže P. P. nedokázal uskutočniť predpokladané kongresy, na čo následne doplácala celá spoločnosť M. V dôsledku nesplnenia očakávaní zo spoločného podnikania pristúpili teda obaja vtedajší spoločníci obchodnej spoločnosti M. k vzájomnej dohode, ktorá mala zabezpečiť osamostatnenie oboch prepojených spoločností formou zmlúv o prevode obchodných podielov uzavretých v októbri roku 2003. Sťažovateľ si ponechal 100 % obchodný podiel v spoločnosti M. S. a P. P. sa stal 100 % vlastníkom spoločnosti M.

Napriek vyššie uvedeným skutočnostiam, spoločnosť M., v ktorej je 100 % spoločníkom P. P., pristúpila k podaniu žaloby na sťažovateľa z dôvodu údajného spôsobenia škody zo strany sťažovateľa ako vtedajšieho konateľa spoločnosti M. v zmysle ust. § 135a ods. 1 a 2 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obchodný zákonník“), pričom ako škodu údajne spôsobenú spoločnosti M. v žalobe uvádzala celkovú sumu výberov sťažovateľa z účtu spoločnosti, zrealizovaných v roku 2003.»

Na základe sťažovateľom opísaného skutkového stavu sa obchodná spoločnosť M. (ďalej len „žalobca“), v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 28 Cb 2/2009

domáhala proti sťažovateľovi zaplata sumy 34 148,44 € s príslušenstvom. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalobcovi sumu 34 148,44 € spolu s úrokom z omeškania vo výške 14 % ročne zo žalovanej pohľadávky od 1. apríla 2005 do zaplata a trovy konania.

Sťažovateľ podal proti označenému rozsudku okresného súdu odvolanie v časti výroku o zaplata sumy 34 082,77 €, v ktorom namietal:

„a) porušenie ust. § 205 ods. 2 písm. c) OSP, keď prvostupňový súd neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal sťažovateľom navrhované dôkazy,

b) nedostatočné vykonanie dôkazov prvostupňovým súdom v konaní, ktoré viedlo k nesprávnym skutkovým zisteniam, v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. d) OSP,

c) a nesprávne právne posúdenie veci prvostupňovým súdom podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) OSP, keď sa prvostupňový súd nevysporiadal s otázkou, či boli splnené predpoklady vzniku nároku na náhradu škody voči sťažovateľovi.“

O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 2 Cob 63/2011-510 z 29. mája 2012 tak, že rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolačí súd“) na základe sťažovateľom podaného dovolania uznesením sp. zn. 4 Obdo 4/2013 z 30. apríla 2013 zrušil predmetný rozsudok krajského súdu a vec mu vrátil na nové konanie a rozhodnutie.

V zmysle záväzného právneho názoru dovolacieho súdu krajský súd 26. novembra 2013 doručil sťažovateľovi uznesenie okresného súdu č. k. 28 Cb 93/2005-143 z 31. decembra 2007 (ďalej aj „uznesenie okresného súdu o právomoci“), podľa ktorého je v právomoci okresného súdu rozhodnúť v danej veci a ktoré nebolo pôvodne sťažovateľovi zo strany okresného súdu doručované.

Krajský súd opätovne vo veci rozhodol rozsudkom č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013, ktorým rozsudok okresného súdu z 21. októbra 2010 potvrdil ako vecne správny. Súčasne rozhodol o trovách odvolacieho a prvostupňového konania.

Na základe sťažovateľom podaného odvolania krajský súd uznesením č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 zrušil uznesenie o právomoci podľa § 221 ods. 1 písm. i) Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) bez vecného preskúmania odvolacích dôvodov sťažovateľa.

Podľa názoru sťažovateľa rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014 a v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010 došlo k porušeniu jeho označených práv podľa ústavy, listiny a dohovoru z dôvodu, že

„a) sa ním potvrdilo rozhodnutie súdu prvého stupňa, ktorým sa vyhovel žalobe navrhovateľa v celom rozsahu, za situácie, kedy odvolací súd jasne a zrozumiteľne neodôvodnil, z akého dôvodu potvrdil rozhodnutie súdu prvého stupňa, hoci sťažovateľ opakovane namietal voči viacerým nedostatkom oboch súdnych rozhodnutí...,

b) sa rozhodlo v rozpore so záväzným právnym názorom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom rozhodnutí stanovil ďalší postup odvolaciemu súdu, čo ale tento súd nezohľadnil v odôvodnení rozhodnutia o odvolaní...,

c) sa nejasne a nezrozumiteľne určila právomoc slovenských všeobecných súdov rozhodnúť v predmetnej právnej veci...

d) napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú arbitrárne, nakoľko sú nejasné a zmätočné a súdy v nich neskúmali a nedávali ústavne konformné odpovede na právne a skutkovo relevantné námietky sťažovateľa vznesené v súdnom konaní, v odvolaní i v dovolaní, pričom v odôvodnení napadnutých rozhodnutiach ani neuviedli, prečo tak neurobili, čo tiež znamená, že súdy jasne a zrozumiteľne neodôvodnili svoje rozhodnutia...“.

Sťažovateľ k dôvodom namietanej nesúladnosti označených rozhodnutí s ústavou, listinou a dohovorom v odôvodnení sťažnosti bližšie uviedol:

«... výroková časť Rozsudku Krajského súdu, tak ako odznela pri vyhlásení tohto rozhodnutia... na pojednávaní dňa 03. 12. 2013, nezodpovedá písomnému vyhotoveniu daného rozhodnutia, ktoré bolo doručené odporcovi. ... vo vyhlásenom výroku Rozsudku Krajského súdu sa uvádza, že sťažovateľ je povinný zaplatiť navrhovateľovi trovy odvolacieho a dovolacieho konania, pričom v písomnom vyhotovení predmetného rozhodnutia sa hovorí už iba o priznaní trov odvolacieho konania...

Krajský súd v Bratislave sa ďalej v rámci odôvodnenia Rozhodnutia o právomoci sám nezaoberal právomocou konať prvostupňového súdu a neprijal v tomto smere žiadne vlastné závery, iba odkázal... na práve zrušené Uznesenie o právomoci... Keďže pred podaním tejto ústavnej sťažnosti Krajský súd v Bratislave rozhodol tak, že Uznesenie o právomoci vydané Okresným súdom Bratislava III zrušil v celom rozsahu, stratilo relevanciu aj odôvodnenie samotného Rozsudku Krajského súdu, ktoré výslovne odkazovalo na toto rozhodnutie vo veci právomoci slovenských súdov. V zmysle uvedeného teda považujeme Rozsudok Krajského súdu za zmätočný a nepreskúmateľný, keďže odkazuje na neexistujúce rozhodnutie iného súdu nižšieho stupňa...

Krajský súd v Bratislave taktiež stále náležite nezdôvodnil, prečo nevykonal dôkaz navrhovaný sťažovateľom v písomnom vyjadrení zo dňa 27. 09. 2010, v rámci ktorého by zaviazal navrhovateľa predložiť súdu účtovné doklady, na základe ktorých bola vypracovaná jeho účtovná závierka za rok 2004...

Postupom súdov v prvostupňovom a druhostupňovom konaní prišlo k porušeniu zásady spravodlivého súdneho procesu aj tým, že súdy v odôvodnení Rozsudku Krajského súdu v spojení s Rozsudkom Okresného súdu uvádzali iba skutočnosti týkajúce sa výberu finančných prostriedkov zo strany sťažovateľa, a nie aj predložené účtovné doklady spochybňujúce tvrdenia v žalobe navrhovateľa...

Zo strany Okresného súdu Bratislava III, rovnako ako Krajského súdu v Bratislave, nebolo ďalej preukázané porušenie zákonných povinností zo strany sťažovateľa ako vtedajšieho konateľa spoločnosti M... Napriek tomu, že sťažovateľ od začiatku konania namietal, že neporušil žiadnu zákonnú povinnosť podľa ust. § 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, súdy sa jeho námietkami vôbec nezaoberali... Krajský súd v Bratislave neodôvodnil, prečo pri sťažovateľovi nie sú naplnené liberačné dôvody v zmysle ust. § 135a

ods. 3 Obchodného zákonníka, pričom túto otázku mal Krajský súd v Bratislave na základe Odvolania i neskoršieho Uznesenia NS SR podrobne preskúmať...

K otázke samotnej výške škody sťažovateľ opakovane uvádzal, že nakoľko suma finančných prostriedkov v mene euro, ktoré boli sťažovateľom vybrané z účtu navrhovateľa, predstavovala iba sumu 24.739,50 EUR, tak Rozsudok Okresného súdu už znel na sumu 34.148,44 EUR. Je očividné, že v priebehu prvostupňového konania sa „navýšila“ suma škody, ktorú priznal Okresný súd Bratislava III navrhovateľovi, o takmer 10.000,00 EUR, a to bez zodpovedajúceho právneho dôvodu...

Sťažovateľ predložil počas odvolacieho konania Krajskému súdu v Bratislave súdne rozhodnutia (najmä uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 1 Obo 16/2008), z ktorých vyplýva, že je vadou rozhodnutia podľa ust. § 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, ak z odôvodnenia rozhodnutia nevyplýva, ktoré z označených a predložených dôkazov účastníka súd nepovažoval za relevantné pre preukázanie, že tento konal v dobrej viere, že koná v záujme spoločnosti. Sťažovateľ predložil Krajskému súdu v Bratislave taktiež viacero listinných dôkazov (napr. faktúry č...), z ktorých vyplývalo, že konal za spoločnosť M. v dobrej viere a v jej záujme... Krajský súd v Bratislave komplexne neskúmal splnenie podmienok vzniku zodpovednosti za škodu podľa ust. § 135a ods. 1 a 2 Obchodného zákonníka, namietanú sťažovateľom, pričom sa uspokojil s prevzatím tvrdení navrhovateľa, resp. jeho právneho zástupcu týkajúcich sa právneho posúdenia danej veci...»

Na základe uvádzaných skutočností sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal tento nález:

„Základné právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces P. D., garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v spojení s čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03.12.2013, sp. zn. 2Cob/165/2013-732, v spojení v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. 01. 2014, sp. zn. 2Cob/313/2013-756, a s rozsudkom Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21. 10. 2010, sp. zn. 28Cb/2/2009-376, porušené bolo.

Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 03. 12. 2013, sp. zn. 2Cob/165/2013-732, uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 15. 01. 2014, sp. zn. 2Cob/313/2013-756, a rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 21. 10. 2010, sp. zn. 28Cb/2/2009-376, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava III na ďalšie konanie.

Krajský súd v Bratislave a Okresný súd Bratislava III sú povinné spoločne a nerozdielne nahradiť P. D. ako sťažovateľovi trovy konania vo výške 1.203,08 EUR, a to do 3 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu.“

Sťažovateľ súčasne navrhol, aby ústavný súd odložil vykonateľnosť napadnutého rozsudku krajského súdu č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010.

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K namietanému porušeniu označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 v spojení s rozsudkom okresného súdu sp. zn. 28 Cb 2/2009 z 21. októbra 2010

Ako to vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy.

V súčinnosti s okresným súdom ústavný súd zistil, že proti namietanému rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ 7. februára 2014 dovolanie z dôvodov podľa § 237 písm. f) a § 238 ods. 2 OSP, o ktorom do dňa predbežného prerokovania sťažnosti najvyšší súd ako dovolací súd nerozhodol.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti možno uzavrieť, že v súčasnom štádiu právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľa má najvyšší súd v rámci dovolacieho konania. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu.

Ústavné súdnictvo a právomoc ústavného súdu sú vybudované predovšetkým na zásade prieskumu vecí právoplatne skončených, v ktorých protiústavnosť nemožno napraviť iným spôsobom, teda predovšetkým procesnými prostriedkami vyplývajúcimi z príslušných procesných noriem (Občiansky súdny poriadok). Ide o jeden zo základných princípov, ktoré ovládajú konanie pred ústavným súdom, a to o princíp subsidiarity. Zásada subsidiarity reflektuje okrem iného aj princíp minimalizácie zásahov ústavného súdu do právomoci všeobecných súdov, ktorých rozhodnutia sú v konaní o sťažnosti preskúmané (IV. ÚS 303/04).

Ústavný súd preto zaujal názor (podobne I. ÚS 169/09, I. ÚS 289/09, II. ÚS 196/2010), že v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania)

a súbežne podanej ústavnej sťažnosti je táto sťažnosť považovaná za prípustnú až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie ústavnej sťažnosti bude považovaná za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci *Soffer v. Česká republika*, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci *Zvolský a Zvolská v. Česká republika*, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54).

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti v tejto časti z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

2. K namietanému porušeniu označených práv uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014

Pokiaľ ide o namietané porušenie sťažovateľom označených práv uznesením krajského súdu č. k. 2 Cob 313/2013-756 z 15. januára 2014, ústavný súd konštatuje, že uvedeným uznesením krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu o právomoci podľa § 221 ods. 1 písm. i) OSP ako nadbytočné. Krajský súd viazaný právnym názorom dovolacieho súdu v namietanom uznesení konštatoval, že okresný súd vydal uznesenie o právomoci nadbytočne, pretože s otázkou namietanej právomoci okresného súdu sa mal vysporiadať v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej. Uvedený nedostatok krajský súd odstránil tým, že rozsudkom č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 vo veci opätovne rozhodol, pričom v jeho odôvodnení sa zaoberal aj námietkou sťažovateľa týkajúcou sa právomoci okresného súdu konať v predmetnej veci. Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ podal proti rozsudku č. k. 2 Cob 165/2013-732 z 3. decembra 2013 dovolanie, v ktorom okrem iného namietal aj spôsob, akým sa krajský súd vysporiadal s uvedenou námietkou, otázka namietanej právomoci okresného súdu bude predmetom dovolacieho konania.

Navyše, ak bol sťažovateľ toho názoru, že mu namietaným uznesením krajského súdu bola odňatá možnosť konať pred súdom (v dôsledku vecného neprerokovania odvolania), mal možnosť podať proti nemu dovolanie z dôvodu podľa § 237 písm. f) OSP.

Aj ústavný súd vo svojej judikatúre vyslovil, že prípustnosť dovolania opierajúceho sa o niektorý z dôvodov uvedených v § 237 OSP je založená na princípe univerzality, čo znamená, že dovolaním možno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu (bez ohľadu na povahu a predmet konania), ak sa v ňom namieta niektorá z procesných väd uvedených v tomto ustanovení (III. ÚS 171/06, IV. ÚS 238/07, II. ÚS 1/08).

Ústavný súd nie je oprávnený a povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi (podobne napr. I. ÚS 85/97, II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02). Ak všeobecný súd v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, v takom prípade ústavný súd s prihliadnutím na princíp subsidiarity vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy nie je oprávnený vo veci namietaného porušenia základného práva alebo slobody konať (obdobne II. ÚS 54/02).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o odmietnutí sťažnosti sťažovateľa aj v tejto časti tak, ako to vyplýva z výroku tohto rozhodnutia.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku, bolo už bez právneho významu rozhodovať o návrhu sťažovateľa na odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku krajského súdu, ako aj o ďalších návrhoch uplatnených v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. júla 2014